

NORGES HØYESTERETT

Den 22. desember 2004 avsa Høyesterett kjennelse og dom i

HR-2004-02116-A, (sak nr. 2004/1409), straffesak, anke,

I.

A

(advokat Leif Holm – til prøve)

mot

Den offentlige påtalemyndighet

(statsadvokat Helge J. Kaasbøll)

II.

B

(advokat Tore Angen)

mot

Den offentlige påtalemyndighet

(statsadvokat Helge J. Kaasbøll)

III.

C

(advokat Tore Angen)

mot

Den offentlige påtalemyndighet

(statsadvokat Helge J. Kaasbøll)

IV.

D

(advokat Leif Holm – til prøve)

mot

Den offentlige påtalemyndighet

(statsadvokat Helge J. Kaasbøll)

V.

E

(advokat Leif Holm – til prøve)

mot

Den offentlige påtalemyndighet

(statsadvokat Helge J. Kaasbøll)

VI.

F

(advokat Leif Holm – til prøve)

mot

Den offentlige påtalemyndighet

(statsadvokat Helge J. Kaasbøll)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Skoghøy**: Saken gjelder spørsmålet om det var en feil at forklaringer fra en medtiltalt som var avgitt under etterforskningen, ble tillatt opplest under ankeforhandlingen for lagmannsretten i en narkotikasak samt straffutmåling.
- (2) Ved Frostating lagmannsretts dom 1. juli 2004 ble
 - A, født 00. 00.1974, dømt for overtredelser av straffeloven § 162 første og tredje ledd, jf. femte ledd,
 - D, født 00.00.1971, dømt for overtredelse av straffeloven § 162 første og tredje ledd,
 - E, født 00.00.1967, dømt for overtredelser av straffeloven § 162 første og andre ledd,
 - F, født 00.00.1960, dømt for overtredelser av straffeloven § 162 første og andre ledd, og
 - B, født 00.00.1973, dømt for overtredelser av straffeloven § 162 første og tredje ledd og straffeloven § 162 første og andre ledd.
- (3) I den forutgående dom av Trondheim tingrett 6. februar 2004 var tre av disse dømt for forhold som ikke ble overprøvd av lagmannsretten. A var dømt for overtredelser av straffeloven § 317 første ledd og tolloven § 63, jf. § 66, jf. § 60, D for overtredelser av straffeloven § 162 første og andre ledd, legemiddeloven § 31 andre ledd, jf. § 24 første ledd og straffeloven § 317 første og tredje ledd, og B for overtredelser av straffeloven § 162 første ledd, legemiddeloven § 31 andre ledd og § 24 første ledd, straffeloven § 317 første og tredje ledd og straffeloven § 317 første ledd.
- (4) For de forhold som var avgjort ved disse dommene, fastsatte lagmannsretten følgende straffer:
 - For A fengsel i sju år og ni måneder,
 - for D fengsel i fem år og tre måneder,
 - for E fengsel i tre år,
 - for F fengsel i tre år og seks måneder og
 - for B fengsel i sju år og seks måneder.
- (5) Både for tingretten og lagmannsretten omfattet saken også

- C, født 00.00.1973.

- (6) Han ble i tingretten dømt for overtredelse av straffeloven § 162 første og tredje ledd. For hans vedkommende gjaldt anken til lagmannsretten bare straffutmålingen. Ved lagmannsrettens dom ble straffen for ham satt til fengsel i tre år og en måned.
- (7) A har anket til Høyesterett over lagmannsrettens saksbehandling og straffutmåling. D har anket over lagmannsrettens saksbehandling, lovanvendelse og straffutmåling. F har anket over saksbehandlingen og straffutmålingen. B har anket over saksbehandlingen, lovanvendelsen og straffutmålingen. E har bare anket over saksbehandlingen. C har bare anket over straffutmålingen.
- (8) Ved Høyesteretts kjæremålsutvalgs beslutning 18. oktober 2004 ble A', Ds, Es og Fs anker over saksbehandlingen tillatt fremmet for Høyesterett. Videre ble B' og Cs anker over straffutmålingen tillatt fremmet. For øvrig ble ankene ikke tillatt fremmet.
- (9) Jeg er kommet til at B' og Cs anker over straffutmålingen må tas til følge, men at A', Ds, Es og Fs anker over saksbehandlingen ikke kan føre frem.
- (10) Jeg behandler først *A', Ds, Es og Fs anker over saksbehandlingen*.
- (11) Under ankeforhandlingen for lagmannsretten nektet B å avgi forklaring. Lagmannsretten besluttet da å lese opp sju forklaringer som B hadde avgitt under etterforskningen. Fem av disse var avgitt for politiet, mens to var avgitt som rettslige forklaringer. De ankende parter har anført at det var i strid med Den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK) artikkel 6 nr. 1, jf. nr. 3 bokstav d at lagmannsretten tillot disse forklaringene opplest.
- (12) Etter praksis fra Den europeiske menneskerettsdomstol (EMD) følger det av EMK artikkel 6 nr. 3 bokstav d at det er et vilkår for at en domfellelse utelukkende eller i avgjørende grad skal kunne baseres på en opplest vitneforklaring, at tiltalte eller hans forsvarer enten da forklaringen ble avgitt, eller på et senere stadium av forfølgningen har fått en passende og tilstrekkelig anledning til å imøtegå og stille spørsmål til vitnet, se særlig Høyesteretts kjennelse i Rt. 2003 side 1808 avsnitt 17, kjennelse 11. november 2004 (HR-2004-01885-A) avsnittene 15-17 og kjennelse av 19. november 2004 (HR-2004-01924-A) avsnittene 15 og 16 med nærmere henvisninger til EMD-praksis. Dette gjelder også i tilfeller hvor det er spørsmål om å tillegge en forklaring fra en tiltalt virkning i forhold til andre tiltalte, se for eksempel EMDs avgjørelse i saken *Lucà mot Italia* 27. februar 2001 avsnitt 41 og Høyesteretts kjennelse i Rt. 2004 side 97 avsnitt 18. Begrunnelsen er at i forhold til de andre tiltalte har vedkommende rolle som vitne.
- (13) Som det fremgår av kjennelsen i Rt. 2003 side 1808 avsnitt 18 og av kjennelsen 11. november 2004 (HR-2004-01885-A) avsnittene 15-17, kan det ikke være noe vilkår for å tillate opplesning at vitnet svarer på de spørsmål tiltalte eller hans forsvarer stiller. Såfremt tiltalte eller hans forsvarer har fått en passende og tilstrekkelig anledning til å stille spørsmål til vitnet, må en forklaring normalt kunne leses opp selv om vitnet påberoper en gyldig grunn til å nekte å forklare seg eller av andre grunner nekter å svare, jf. blant annet EMDs avvisningsavgjørelse av 11. mai 1999 i saken *Peltonen mot Finland*.
- (14) I tillegg til at tiltalte må ha fått anledning til krysseksaminasjon i tilfeller hvor han har krav på det etter EMK artikkel 6 nr. 3 bokstav d, er det et generelt vilkår for opplesning

av tidligere avgitte forklaringer at rettergangen etter en totalvurdering fremstår som rettferdig, jf. artikkel 6 nr. 1.

- (15) I forhold til A, D, E og F har B' forklaringer betydning for følgende domfellelser:
- (16) For det første er A dømt for i juni 2003 på forskjellige steder i Norge å ha oppbevart ca. 6 kg amfetamin og for deretter å ha solgt narkotikapartiet til B på Melhus.
- (17) For det andre er D dømt for i juni/juli 2003 å ha oppbevart ca. 4 kg amfetamin på sin bopel i ---veien 00 i Trondheim.
- (18) For det tredje er E og F dømt for 3. juli 2003 ved Otta sammen å ha kjøpt ca. 1 kg amfetamin fra B og/eller G, som var en av de ankende parter for lagmannsretten.
- (19) I lagmannsrettens avgjørelse om å tillate opplesning av B' forklaringer er det lagt til grunn at "bevissituasjonen for F og E synes å være at B sine forklaringer kun er ett av flere konkrete bevis", men at disse ikke fremstod som "de nødvendige og avgjørende bevis". Ut fra tingrettens dom og de opplysninger som foreligger om bevisførselen for lagmannsretten, finner jeg denne beskrivelse av bevissituasjonen dekkende. Ved avgjørelsen av tiltalen i forhold til F og E la tingretten stor vekt på forklaringen fra G. Det er i tingrettens dom uttalt at han har "forklart seg utfyllende og konkret både overfor politiet og i retten". I tillegg la tingretten vekt på uttalelser i avlyttede telefonsamtaler og opplysninger i Es politiforklaring. G avgav forklaring for lagmannsretten, og de opplysninger som fremkom i avlyttede telefonsamtaler, ble også fremlagt. Siden saken for lagmannsretten ble behandlet med lagrette, og denne ikke begrunner sin kjennelse, finnes det ingen opplysninger om hvordan lagretten vurderte disse bevisene. Da bevisførselen var den samme, må man imidlertid gå ut fra at bevissituasjonen for lagmannsretten fremstod på omtrent samme måte som for tingretten.
- (20) På denne bakgrunn finner jeg at domfellelsene av F og E ikke utelukkende eller i avgjørende grad kan anses basert på B' forklaringer. Det følger av EMDs praksis at tiltalte da ikke har noe ubetinget krav på krysseksaminasjon etter EMK artikkel 6 nr. 3 bokstav d.
- (21) Når det gjelder domfellelsene av D og A, har forsvarer og aktor for Høyesterett vært enige om at de utelukkende eller i avgjørende grad må anses basert på forklaringene fra B. Dette er jeg enig i. For D finnes det svært få holdepunkter utenom B' forklaringer. For A har man i tillegg til B' forklaringer opplysninger om passeringer gjennom bomstasjoner og noen uttalelser i avlyttede telefonsamtaler. I tillegg kommer at de forklaringer B har avgitt om den bil A benyttet, er bekreftet ved funn av bilen, og at C har bekreftet overleveringen av amfetamin på Melhus uten at han har gitt nærmere opplysninger om hvem leverandøren var. Men både for D og A er det B' forklaringer som danner de bærende elementer i bevisskjeden.
- (22) Som det fremgår av det jeg har sagt, følger det av EMDs praksis at dersom tiltalte eller hans forsvarer enten da forklaringen ble avgitt, eller på et senere stadium av forfølgningen har fått en passende og tilstrekkelig anledning til å imøtegå og stille spørsmål til vitnet, kan en tidligere avgitt forklaring leses opp selv om den er det eneste eller avgjørende bevis. I denne saken er forholdet at B møtte under ankeforhandlingen for lagmannsretten, men at han som tiltalt nektet å avgi forklaring. Da forklaringene ble opplest, var han til

stede. Etter at forklaringene var opplest, fikk han adgang til å kommentere dem. Han ble også spurt om han ville svare på spørsmål. B fastholdt imidlertid at han ikke ville forklare seg eller svare på spørsmål, men bemerket at han reserverte seg mot forklaringene og ”mener det er mye feil i dem”, og at han ikke ”kjenner seg ... igjen som person i forklaringene”.

- (23) Etter min mening må det på bakgrunn av at B var til stede under opplesningen av forklaringene og ble spurt om han ville svare på spørsmål, legges til grunn at de ankende parter har fått en passende og tilstrekkelig anledning til å imøtegå og stille spørsmål til B. Selv om det ikke fremgår uttrykkelig av lagmannsrettens rettsbok at forsvarerne ble gitt anledning til å stille spørsmål, men bare at B ble spurt om han ville svare på spørsmål, legger jeg ut fra det som er opplyst, til grunn at forsvarerne hadde mulighet og oppfordring til å stille spørsmål dersom de hadde ønsket det. De vilkår for å tillate opplesning av B’ forklaringer som følger av retten til krysseksaminasjon etter EMK artikkel 6 nr. 3 bokstav d, er da oppfylt.
- (24) Etter dette går jeg over til å vurdere om opplesning av B’ forklaringer skulle ha vært nektet på grunnlag av det generelle krav til rettfærdig rettergang som følger av EMK artikkel 6 nr. 1.
- (25) Fra de ankende parter forsvarer har det som begrunnelse for at B’ forklaringer ikke skulle ha vært tillatt opplest, for det første vært vist til at overlege Karl Henrik Melle ved St. Olavs Hospital i erklæring av 28. juli 2003 konkluderte med at B da var psykotisk og tilfredsstilte vilkårene for alvorlig sinnslidelse i lov om psykisk helsevern, og at de fleste av de forklaringer som ble tillatt opplest, er avgitt kort tid forut for dette.
- (26) Etter det som er opplyst, har B en bipolar affektiv lidelse som ved enkelte anledninger har gitt psykotiske symptomer. De rettsoppnevnte rettspsykiatriske sakkyndige har imidlertid konkludert med at B ikke antas å ha vært psykotisk på de tidspunkter da de handlinger saken gjelder, ble begått.
- (27) Etter min oppfatning kan den psykiske tilstand B befant seg i da avhørene fant sted, ikke være til hinder for at forklaringene kan leses opp. Det kan riktignok forekomme tilfeller hvor vitnet da forklaringen ble avgitt, var i en slik psykisk ubalanse at forklaringen må nektes opplest, jf. Rt. 1995 side 1295. Forutsetningen for dette må imidlertid være at forklaringen av denne grunn fremstår som lite pålitelig. I dette tilfellet finnes det ingen indikasjoner på at innholdet av forklaringene er påvirket av B’ mentale tilstand. Som tidligere nevnt, er to av de sju forklaringene som ble tillatt opplest, avgitt for retten. På et par punkter har B – på eget initiativ – senere korrigert navneopplysninger han har gitt, men det er for øvrig ikke påvist at forklaringene på noe punkt er uriktige. Tvert imot støttes hans forklaringer av de opplysninger som ellers foreligger.
- (28) Ved vurderingen av hvor stor vekt det kan legges på B’ forklaringer på punkter hvor det ikke finnes andre opplysninger, vil den psykiske tilstand han var i da forklaringene ble avgitt, være et moment. Siden B selv var tiltalt, ble imidlertid hans mentale tilstand grundig belyst i lagmannsretten. I lagmannens rettsbelæring til lagretten ble det også fremholdt at riktigheten av de forklaringer han hadde avgitt, måtte bedømmes i lys av de opplysninger man hadde om hans psykiske tilstand. Lagretten var derfor fullt på det rene med dette.

- (29) På denne bakgrunn kan jeg ikke se at B' psykiske tilstand var til hinder for at forklaringene ble opplest.
- (30) For det andre har forsvareren påberopt at når B nektet å avgi forklaring, burde saken mot B ha vært pådømt først, og saken mot de øvrige tiltalte ha vært utsatt. Som vitne i saken mot de øvrige tiltalte ville han i så fall ha hatt forklaringsplikt.
- (31) Jeg finner det imidlertid klart at den omstendighet at sakene mot de tiltalte ble forent, ikke kan være i strid med EMK artikkel 6 nr. 1. Tvert imot vil en forening av saken være den fremgangsmåte som normalt best sikrer sakens opplysning. Også av hensyn til tiltaltes rett til rettergang innen rimelig tid, ville det være uheldig å dele opp saksbehandlingen.
- (32) For det tredje er det fra forsvareren påberopt at forklaringen fra B ble lest opp etter at de øvrige tiltalte hadde forklart seg, men før den øvrige vitneførsel. På dette tidspunkt kunne lagmannsretten etter forsvarerens oppfatning ikke ha tilstrekkelig oversikt over hvor sentralt B' forklaringer ville stå ved bevisbedømmelsen. Under henvisning til Høyesteretts uttalelse i Rt. 2004 side 97 avsnitt 20 har forsvareren anført at lagmannsretten ikke skulle ha tatt stilling til spørsmålet om opplesning før etter at den øvrige bevisførsel eller i alle fall den vesentligste del av denne var gjennomført.
- (33) Jeg er enig i at i tilfeller hvor det avgjørende for opplesning er hvor sentralt den oppleste forklaring står i bevisbedømmelsen, vil retten som regel ikke ha tilstrekkelig grunnlag for å ta stilling til dette før den øvrige bevisførsel eller den vesentligste del av denne er gjennomført. Dersom det er tale om å lese opp forklaring fra et vitne som er til stede, vil forsvareren ha anledning til å stille spørsmål til vitnet, og det vil da ikke være avgjørende for om opplesning skal tillates, om vitneforklaringen er det eneste eller avgjørende bevis. Man kan i slike tilfeller ikke operere med noen generell regel om når opplesning i tilfelle skal skje. Særlig når det er tale om å lese opp forklaring fra en medtiltalt, vil det som oftest være mest hensiktsmessig at dette gjøres forholdsvis tidlig etter at de øvrige tiltalte har forklart seg.
- (34) Men uansett hvordan man ser på spørsmålet om på hvilket tidspunkt lagmannsretten burde ha tatt stilling til spørsmålet om forklaringene fra B skulle tillates opplest, kan jeg ikke se at dette har noen betydning for om de ankende parter har fått en rettferdig rettergang.
- (35) Ved vurderingen av om B' forklaringer skulle tillates opplest, la lagmannsretten blant annet vekt på at B' forklaringsvegring i alle fall delvis skyldtes at han var blitt utsatt for trusler på livet. Lagmannsretten fant det ikke godtgjort at truslene var fremsatt av noen av de tiltalte personlig, men etter lagmannsrettens oppfatning fremstod det som åpenbart at de var fremsatt av "personer i nettverk rundt dem". Under henvisning til Høyesteretts kjennelse i Rt. 1994 side 469 fant lagmannsretten at dette måtte "tillegges ikke ubetydelig vekt i vurderingen av om det vil være i strid med kravet til "fair trial" å lese opp B sine forklaringer".
- (36) Fra de ankende parter forsvarer har det vært fremholdt at når det ikke var godtgjort at det var noen av de tiltalte som stod bak truslene, var det uriktig av lagmannsretten å legge vekt på de trusler B var utsatt for. Etter de ankende parter syn må det være en forutsetning for at det skal kunne gjøres unntak fra retten til krysseksaminasjon at de tiltalte selv direkte kan bebreides for å ha skapt den situasjon at vitnet uteblir eller nekter å

forklare seg, jf. Høyesteretts kjennelse 17. september 2004 (HR-2004-01554-A) avsnitt 16.

- (37) Slik denne saken ligger an, finner jeg det ikke nødvendig å gå nærmere inn på denne problemstillingen. Det er riktig at Høyesterett i Rt. 1994 side 469 har lagt til grunn at den særlige rett til krysseksaminasjon som følger av EMK artikkel 6 nr. 3 bokstav d, ikke gjelder i tilfeller hvor det er press fra tiltalte som er årsak til at vitnet ikke vil avgi forklaring. Men når B var til stede da forklaringene ble opplest, og de ankende parters forsvarere fikk anledning til å stille spørsmål til ham, var retten til krysseksaminasjon etter denne bestemmelsen tilfredsstilt. I denne saken har de trusler som ble fremsatt, først og fremst den betydning at de gjør det usannsynlig at B ville ha forklart seg om saken var blitt oppdelt.
- (38) Jeg er på dette grunnlag kommet til at opplesningen av B' forklaringer verken var i strid med de tiltaltes særlige rett til krysseksaminasjon etter EMK artikkel 6 nr. 3 bokstav d eller med det generelle krav om rettferdig rettergang i artikkel 6 nr. 1. A', Ds, Es og Fs anker over saksbehandlingen må således forkastes.
- (39) Jeg går så over til å behandle *B' og Cs anker over straffutmålingen*.
- (40) B er ved lagmannsrettens dom dømt for ved to tilfeller å ha hatt befatning med et meget betydelig kvantum narkotika. For det første er han dømt for ved ett tilfelle i juni 2003 å ha kjøpt ca. 6 kg amfetamin av A. For det andre er han dømt for i juni/juli 2003 å ha oppbevart ca. 4 kg av dette stoffet hos D. Begge disse forholdene er subsumert under straffeloven § 162 første og tredje ledd.
- (41) Videre er han dømt for i perioden fra mai/juni 2003 til 14. juli 2003 ved flere anledninger å ha kjøpt, oppbevart og overdratt amfetamin. Til sammen er det tale om kjøp av ca. 1 kg, oppbevaring av ca. 2 kg og salg av ca. 3 kg. Alle disse tilfellene har karakter av grove narkotikaforbrytelser, og for disse forholdene er B dømt for overtredelser av straffeloven § 162 første og andre ledd.
- (42) I tillegg til disse forholdene er B ved tingrettens dom dømt for en simpel narkotikaforbrytelse, ett grovt og ett simpelt heleri og en overtredelse av legemiddeloven.
- (43) De dominerende elementer ved straffutmålingen er overtredelsene av straffeloven § 162 første og tredje ledd og § 162 første og andre ledd.
- (44) Lagmannsretten har lagt til grunn at B har hatt en sentral rolle i et distribusjonsnett for amfetamin i Trondheimsområdet, og at virksomheten har hatt et klart profittmotiv, selv om han tidvis også selv har misbrukt stoffet.
- (45) Etter min mening kvalifiserer de forhold B er dømt for, i utgangspunktet til en fengselsstraff på bortimot ni år.
- (46) Spørsmålet er hvor stort fradrag som skal gjøres på grunn av hans psykiske tilstand og fordi han ved sine forklaringer har bidratt til oppklaring av saken slik at flere er blitt domfelt.

- (47) For at en tilståelse skal kunne danne grunnlag for å gå under den ordinære strafferamme eller sette straffen til en mildere straffart, må den være "uforbeholden", jf. straffeloven § 59 andre ledd. Siden B nektet å forklare seg i retten, er det klart at han ikke kan anses å ha avgitt noen uforbeholden tilståelse. Men selv om han ikke har avgitt en uforbeholden tilståelse, kan de forklaringer han har avgitt, tillegges vekt i formildende retning ved straffutmålingen innenfor de ordinære strafferammene.
- (48) I dette tilfellet har de forklaringer B har avgitt under etterforskningen, vært av avgjørende betydning for oppklaring av saken. Aktor og forsvarer har for Høyesterett vært enige om at når B nektet å forklare seg under hovedforhandlingen for tingretten og under ankeforhandlingen for lagmannsretten, må det i alle fall delvis skyldes de trusler han er blitt utsatt for. På denne bakgrunn finner jeg at han – til tross for at han har nektet å avgi forklaring både for tingretten og for lagmannsretten, og han under ankeforhandlingen for lagmannsretten også reserverte seg mot de forklaringer han hadde avgitt under etterforskningen – ved straffutmålingen må få et betydelig fradrag for det bidrag hans forklaringer har hatt for oppklaring av saken.
- (49) Lagmannsretten har lagt til grunn at B har en bipolar affektiv lidelse, men at han ikke har hatt en slik betydelig svekket evne til realistisk vurdering av sitt forhold til omverdenen som straffeloven § 56 bokstav c krever for å sette ned straffen til under det lavmål som er bestemt for handlingen, eller til en mildere straffart. Dette er imidlertid ikke til hinder for at det ved straffutmålingen innenfor de alminnelige strafferammer kan tas hensyn til hans mentale tilstand. Etter det som er opplyst, har B over tid svingt mellom maniske og depressive tilstander. Selv om de handlinger han har foretatt, ikke kan sies å være sykkelig motivert, finner jeg at det ved straffutmålingen må legges en viss vekt på hans psykiske lidelse.
- (50) Etter en samlet vurdering finner jeg at straffen for B passende kan settes til fengsel i seks år og seks måneder. Fradraget for varetekt utgjør 382 dager.
- (51) C er dømt for 23. juni 2003 på strekningen fra Melhus til ---veien 0 i Trondheim å ha oppbevart ca. 6 kg amfetamin i personbil som han førte. Det er tale om et meget betydelig kvantum narkotika. Cs rolle er imidlertid svært begrenset. Han bistod B som sjåfør ved transport av stoffet. Etter det som er lagt til grunn av tingretten og lagmannsretten, kan man ikke se bort fra at det kom som en overraskelse på ham at det var tale om et så stort kvantum som ca. 6 kg. Som tingretten bemerker, må det legges til grunn at Cs befatning med narkotikaen "tross alt var relativt perifer og skjedde over et meget kort tidsrom".
- (52) På grunn av størrelsen av det kvantum amfetamin C har hatt befatning med, er han dømt for overtredelse av straffeloven § 162 første og tredje ledd, som har en minstestraff på tre års fengsel. C er tidligere ved dommer av Trondheim tingrett 19. og 27. mai 2003 dømt for grovt tyveri, overtredelse av alkoholloven og heleri av tobakksvarer. Straffen ble i den siste dom, som en fellesstraff med de forhold som ble pådømt i den første, satt til ubetinget bot og betinget fengsel i 120 dager med fradrag for 13 dager i varetekt. Prøvetiden var to år, og da den handling denne saken gjelder, er begått i prøvetiden for den betingede del av dommen av 27. mai 2003, og straffen bør utmåles som en fellesstraff, blir minstestrafen fengsel i tre år og en måned, jf. straffeloven § 54 nr. 3.
- (53) C har imidlertid avgitt en uforbeholden tilståelse. Straffeloven § 59 andre ledd gir da adgang til å gå under den fastsatte minstestraff.

- (54) På grunn av Cs begrensede rolle ved oppbevaringen av amfetaminpartiet og den uforbeholdne tilståelse han har avgitt, finner jeg at straffen for ham bør settes til fengsel i to år og seks måneder.
- (55) Jeg stemmer for denne

K J E N N E L S E O G D O M :

1. Ankene fra A, D, E og F over lagmannsrettens saksbehandling forkastes.
2. I lagmannsrettens dom – domsslutningen punkt 2 – gjøres den endring at straffen for B settes til fengsel i 6 – seks – år og 6 – seks – måneder. I straffen fragår 382 – trehundreogåttito – dager for varetektsfengsel.
3. I lagmannsrettens dom – domsslutningen punkt 6 – gjøres den endring at straffen for C settes til fengsel i 2 – to – år og 6 – seks – måneder.

- (56) Dommer **Øie:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (57) Dommer **Støle:** Likeså.
- (58) Dommer **Matningsdal:** Likeså.
- (59) Dommer **Gjølstad:** Likeså.

(60) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

K J E N N E L S E O G D O M :

1. Ankene fra A, D, E og F over lagmannsrettens saksbehandling forkastes.
2. I lagmannsrettens dom – domsslutningen punkt 2 – gjøres den endring at straffen for B settes til fengsel i 6 – seks – år og 6 – seks – måneder. I straffen fragår 382 – trehundreogåttito – dager for varetektsfengsel.
3. I lagmannsrettens dom – domsslutningen punkt 6 – gjøres den endring at straffen for C settes til fengsel i 2 – to – år og 6 – seks – måneder.